

דף מח.

עין משפט א.ב. הרמב"ם הל' פסולי המוקדשין פ"ב ה"ו

תודה שנשחטה על שמונים חלות. **ב** לא קדשו ארבעים מתוך שמונים. ואם אמר יקדשו ארבעים מתוך שמונים מושך ארבעים מתוך שמונים ומרים מהם אחת מכל קרבן. והארבעים השניות יפדו ויצאו לחלין:

עין משפט ג. הרמב"ם הל' תמידין ומוספין פ"ח ה"ג

שחט ארבעה כבשים על שתי חלות. **ל** מושך שנים מהם וזורק דמן שלא לשמן. ומניף השנים הנשארים הכשרים עם שתי הלחם:

עין משפט ד. הרמב"ם הל' פסולי המוקדשין פ"ו ה"ב

איברי חטאת שנתערבו באיברי עולה. **מ** מניחין הכל עד שיפסדו ותעבר צורתן. ושורפין אותן בעזרה במקום ששורפין פסולי המקדשין:

ב. כסף משנה: תודה שנשחטה על שמונים חלות וכו' ואם אמר יקדשו ארבעים מתוך שמונים וכו'. בפ' התודה (דף ע"ח:) פלוגתא דחזקיה ור"י ומייתי לה בפ' האיש מקדש (דף נ"א) ובפ' מי שהוציאוהו (דף נ') ופסק רבינו כר"י ויש לתמוה אמאי לא פסק כחזקיה דרביה הוא. ומ"ש מושך וכו'. נתבאר בפ' התכלת:

ל. כסף משנה: שחט ארבעה כבשים על שתי חלות וכו'. שם (דף מ"ח):

מ. כסף משנה: איברי חטאת שנתערבו באיברי עולה וכו' עד ה"ז ישרף בעזרה וכו'. משנה בפרק התערובות (דף ע"א) פלוגתא דר"א ופסק כרבנן:

עין משפט ה. הרמב"ם הל' פסולי המוקדשין פט"ו הי"ט

שני כבשי עצרת ששחטן שלא לשמן. א' או ששחטן בין לפני זמן בין לאחר זמן. ה'ם זרק והפך יאכל אף על פי שלא עלו לצבור לשם חובה. ואם היתה שבת לא יזרק. ואם זרק הרצה להקטיר אימורין לערב:

דף מח:

עין משפט א. הרמב"ם הל' תרומות פי"ב ה"ד

חבית שנשברה בגת. ה'עליונה והתחתונה טמאה. אם יכול להציל ממנה רביעית בטירה יציל ואם לאו יציל בידיו בלא נטילת ידים ואף על פי שהוא מטמאה כמו שיתבאר בענין טהרות:

ג. כסף משנה: שני כבשי עצרת ששחטן שלא לשמן וכו' עד להקטיר אימורים בערב. ברייתא בפ' התכלת (דף מ"ז):

ד. כסף משנה: חבית שנשברה בגת וכו'. משנה ט' בפ"ח דתרומות וכו' 'הושע: ומ"ש לחלק בין חבית של יין לשל שמן ובין יש בתחתונה ק' סאה ליש בה פחות הכל בספ"ק דפסחים (דף כ'): ויש לתמוה על רבינו למה לא חילק בין יין ישן שראוי לזילוף ליין חדש שאינו ראוי לזילוף כדמפליג התם והר"י קורקוס ז"ל כתב דרבינו לטעמיה אזיל שכתב בסמוך ומשקין שאין ראויים להדלקה שנטמאו כגון היין קוברים אותו ואין מזלפין בו ודלא כההיא סוגיא ואפשר שמה שהעמידו אותו שם בחדש היינו אליבא דמ"ד דראוי לזילוף וכב"ה דאמרי הכי אבל קושטא דמילתא שאסור לזלף בו אלא קוברין אותו:

עין משפט ב. הרמב"ם הל' פסולי המוקדשין פט"ו ה"ב

וְכֵן שְׁלָמִי נָזִיר שֶׁשָּׁחַטָן שְׁלֹא לְשֶׁמֶן אֶף עַל פִּי שְׁלֹא ע
עָלוּ לְבָעָלִים הָרִי הֵן נֶאֱכָלִין לְיוֹם וְלַיְלָה וְאֵינָן טְעוּנִין
לָהֶם. וְכֵן אִשֶּׁם נָזִיר וְאִשֶּׁם מִצָּרַע שֶׁשָּׁחַטָן שְׁלֹא לְשֶׁמֶן
אֶף עַל פִּי שְׁלֹא עָלוּ לְבָעָלִים הָרִי הֵן נֶאֱכָלִים:

עין משפט ג.ד. הרמב"ם הל' פסולי המוקדשין פ"ד הכ"ז

עוֹלֹת נָזִיר. עוֹלֹת יוֹלָדָת. פ עוֹלֹת מִצָּרַע. שֶׁשָּׁחַטָן בְּנִי
שָׁנִים עָשָׂר חֹדֶשׁ וְיוֹם אֶחָד. אוֹ מִחֲסָרֵי זְמַן בְּבָעָלִים.
כְּשֵׁרִים וְטְעוּנִין נִסְכִּים. זֶה הַכֹּל כָּל שְׁאֵינוֹ פּוֹסֵל בְּעוֹלֹת
נִדְבָה אֵינוֹ פּוֹסֵל בְּעוֹלֹת חוּבָה. בֵּין עֲלֹתָה לְבָעָלִים בֵּין
שְׁלֹא עֲלֹתָה לָהֶם:

עין משפט ה. הרמב"ם הל' פסולי המוקדשין פט"ו ה"ב

עיין לעיל עין משפט ב

ע. כסף משנה: וכן שלמי נזיר ששחטן שלא לשמן אע"פ שלא וכו'. שם תני לוי: וכן אשם
נזיר ואשם מצורע ששחטן שלא לשמן וכו'. גם זה שם תני לוי ובפ"ק (דף ד') דאמר רב
וכו' אשם נזיר ואשם מצורע ששחטן שלא לשמן פסולים ואסיקנא בתיובתא:
פ. כסף משנה: עולת נזיר עולת יולדת וכו'. בתוספתא דזבחים פ"ק אלא שכתוב שם שלא
עלו לבעלים לשם חובה ולא ידעתי למה השמיטו. ומ"ש זה הכלל כל שאינו פוסל
בעולת נדבה וכו'. ג"ז שם: